

Krystaly

Tak a je to tady. Každý příběh musí někdy skončit. Končí i ten náš. Tedy já i Saja jsme si mysleli, že všechno končí. Ale začnu popořádku...

Ve věži to vypadalo stejně jako při mé poslední návštěvě, když jsem tam stavěl vozítko a vydával se za Sajou do Mezizemí.

Stáli jsme spolu u stěny kopule a dívali se dolů na stavby hluboko pod námi. Vše bylo zalité sluncem. Zaklonil jsem hlavu a spatřil nad kopulí temnou čern vesmíru posetou hvězdami.

„Jaosi? Proč chtěli ti lidé sem na Novou Zemi? Nemohli by tu zůstat s námi?“ zeptala se najednou Saja.

Chvilí bylo ticho. „Sajo, vím, že je to divné, ale oni sem nepatří. Jsou jiní než vy. Zůstala jim Stará Země, pro kterou se kdysi rozhodli. Vy jste si vybrali Novou Zemi, a proto jste tady. Nemohu to změnit.“

„Ale kdyby se rozhodovali teď, třeba by si vybrali jinak,“ naléhala Saja.

„Ano, to je možné, ale jejich volba již byla učiněna dříve.“

„Ale...“ Saja chtěla ještě něco říct, Jaos ji přerušil: „Čekají vás v Sále dvanácti, měli byste tam jít.“

Přenesli jsme se do Chrámu víry a došli až do Sálu dvanácti. Všech dvanáct bylo přítomno. Seděli na svých místech. Jakmile jsme vstoupili, všichni se na nás dívali s bázní v očích. Stoen k nám přišel a objal nás. Měl slzy v očích. Bylo vidět, že chtěl něco říct, ale dojetím nemohl. Slova se

ujala žena, která nám půjčila svůj krystal. Děkovala nám a říkala, že jsme vyvolení a že se musíme ujmout svých právoplatných míst. Skoro všichni pokyvovali hlavami a dodávali něco o naplněném proroctví a novém řádu. Necháпали jsme to. Co to mělo znamenat? Takhle jsme si naše přivítání nepředstavovali.

Stoen všechny přerušil: „Ne, to nemůžeme rozhodnout. Jen JAOS má právo určit, co bude s dětmi dál.“ Potom následovalo něco, co jsme již zažili. Otevřený stůl a nad ním modrý zářící předmět, který pohasínal. Jakmile zhasnul úplně, vyzval Stoen Jaose, aby řekl, co s námi má být.

„Co by mělo být s dětmi?“ divil se Jaos. „Vrátí se na svá místa. Ať odevzdají propůjčené krystaly.“

Nezbývalo nám tedy nic jiného než vrátit krystaly. Vzdali jsme se jich opravdu neradi, ale nic se nedalo dělat.

Pak Jaos ještě dodal: „Zakazuji vám o těchto dětech hovořit v souvislosti s vetřelci ze Staré Země. Také obnova mé jednoty musí zůstat utajena.“

Do očí se mi při těch slovech draly slzy. Viděl jsem, že Saja to cítí podobně. Měla křečovitě zaťaté pěsti a slzy na krajíčku. Všechno má být zapomenuto? Všechno, co jsme udělali, co jsme prožili? Máme dělat, jako by se nic nestalo? To nás Jaos už nechce znát?

Nikdo z Dvanácti nic neříkal. Ani Stoen se neozval. S patřičnou úctou jsme byli vyprovozeni do předsálí.

Zamířili jsme mlčky do parku. V parku nás čekala další rána. Šli jsme k fontáně, ale byla tam nová fontána bez přenosových symbolů. Teleport do věže byl pro nás navždy zavřený.

„Proč to Jaos dělá?“ divila se Saja. „Proč? Proč nám nenechal alespoň cestu do věže?“

„Jak to mám vědět?“ vyhrkl jsem na to podrážděně a sedl si na lavičku.

„Tak trochu přemýšlej! Jaos s námi naposledy mluvil úplně jinak. Proč se najednou tak změnil?“

„Jak to mám vědět?“ opakoval jsem.

„No, asi půjdu domů...“ ukončila náš rozhovor Saja. Vypadalo to, že čeká, že jí řeknu, ať nechodí, ale já nic neřekl a nechal ji odejít. Zdálo se mi, že je všechno špatně. Jak se to všechno mohlo tak pokazit? Vždyť jsme zachránili Novou Zemi!

Na lavičku si vedle mě sedla nějaká žena.

„Copak ti je, chlapče?“ zeptala se.

„Nic mi není, musím domů, na shledanou.“

Žena mě chytila za ruku. Podívala se mi do očí: „Ještě bys neměl chodit!“

„Au pusťte, to bolí!“ Trochu jsem přeháněl, nebolelo to, ale dostal jsem strach.

„Jen si sedni!“

Sednul jsem si.

„Vzpomínáš, kdo ti řekl, že i po vymazání něco zůstává? Že část každého se stává součástí JAOSe?“

Zíral jsem na ženu a hlavou se mi honila řada otázek. Kdo to je? Co o mně a Saje ví? Poslal ji Jaos? Nebo někdo ze Staré Země? Je to snad zase nějaký vzkaz od muže, co nám dal stavebnici? Že by někde stále byl? Teď bych tu potřeboval Saju!

Žena se usmívala a pustila moji ruku.

„Víš, chlapče, někdy jsou pro každého z nás věci kolem nepochopitelné. Podívej.“ Ukázala na oblohu. Byla modrá, prozářena sluncem. „Viděl jsi někdy mraky?“ pokračovala.

„Viděl a mockrát.“

„Opravdu?“

„Ano!“ Proč se tak divně ptá? Na mraky. Mraky mě teď vůbec nezajímají.

„A co hvězdy? Viděls?“

„Ano, viděl.“

„A myslíš, že na Staré Zemi vidí také hvězdy?“

„Asi ano.“

„A mraky?“

„Poč se mě ptáte na tyhle věci? Mě to nezajímá!“

„No, možná by to zajímalo Saju!“

„Vy znáte Saju?“

„Znám i tebe, Taleku, a ty znáš tohle.“ Žena mi něco vložila do dlaně a přitom zavřela moji ruku, abych neviděl, co to bylo. Pak se zvedla a pomalu po pískové cestičce odcházela. Ještě se otočila: „Pamatuj, že polovina patří Saje.“

V dlani jsem držel dva spojené přenosové krystaly. Podíval jsem se za ženou, ale ta už byla pryč. Vyskočil jsem z lavičky a běžel směrem, kterým odešla. Park byl prázdný. Nikde nikdo. Kam jen mohla tak rychle zmizet? Určitě teleport! Tohle musím říct Saje, ale až zítra, teď se moc rád podívám domů.

— — —

Druhý den jsem stál u dopravního kruhu na kraji parku a nedočkavě vyhlížel Saju. Kde jen může být? Většinou už tu je... á konečně, támhle jde. Saja mířila ke mně a přitom koukala na zem. Měla na očích sluneční brýle.

„Ahoj! Představ si, co se mi včera přihodilo!“ pronesl jsem polohlasem.

Saja zvednula brýle z očí. Bylo vidět, že je má takové zarudlé a unavené. Vůbec jsem ji nepoznával.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

Saja mlčela. Pak pomalu promluvila: „Nemohla jsem vůbec spát, všechno je teď tak divné... jako bych přestávala věřit v JAOSe... vím, je tu kolem nás, ale ve skutečnosti je zlý...“

„Počkej,“ přerušil jsem ji a rozhlédl se kolem sebe. Kolem byla spousta dětí, ale zdálo se, že si nás nikdo nevšímá. Jak by

taky, nikdo o tom, co jsme zažili, nic nevěděl. Všichni čekali až začnou jejich kroužky.

Saja se na mě zamyšleně dívala. Vzal jsem ji za ruku a ne-nápadně ji dal jeden z krystalů do dlaně. Ruku jsem jí zavřel podobně jako ta žena včera mně. „A teď ji neotvírej,“ dodal jsem.

Saja vykulila oči: „Je to to, co si myslím?“ Bylo vidět, že do Sajiných očí se zase vrací život. Najednou to byla stará známá Saja.

„Jo, je!“

„Kdes to vzal?“

„Všechno ti povím až ve věži.“

„Ale teď jsou kroužky, a to je strašně dlouho! Musím to vědět dřív!“ žadonila Saja.

„Dobře, dobře, pojď ale kousek stranou...“ Došli jsme trochu dál do parku a Saja se opřela o strom, takže viděla na cestičku za mnou. Já zase viděl cestičku vedle Saji. Měli jsme dobrý přehled. Nikdo tu sice takhle ráno nebýval, ale co kdyby.

„Někdo mi ty krystaly včera dal,“ pokračoval jsem, „nějaká žena tady v parku na lavičce. Nejdřív vedla takové divné řeči a pak jsem od ní dostal dva krystaly.“ V rychlosti jsem Saje vylíčil události z lavičky.

„Tak teď tomu už nerozumím vůbec,“ řekla nakonec Saja. „Proč by nám JAOS po tom všem, jak se choval, zase vracel krystaly?“

„Třeba nejsou od JAOSe,“ spekuloval jsem já.

„A od koho? Od někoho z dvanácti? Od dvou... jsou dva!“

„Nevím, ale šel bych za JAOSem a zeptal se ho. Myslím, že za tím musí být on. Ostatně myslím, že nás stejně stále slyší a ví, co děláme a říkáme. Takže už ví i o krystalech.“

„Já to nevydržím! Já se zblázním! Čekat až na konec kroužků...“ fňukala Saja.

Oběma nám ale bylo jasné, že na kroužky musíme. Kdybychom chyběli, bylo by to divné a museli bychom to doma vysvětlovat.

Kroužky se vlekly a vlekly. Společně jsme přečkali Matematický kroužek, pak jsme se rozloučili a každý pokračoval do svého dalšího kroužku. Saja tvrdila, že jí dnes nebude bavit ani ten průzkum dalekého vesmíru...

— — —

Moje kroužky skončily. Saja měla dnes o kroužek víc než já, tak jsem na ni musel počkat. Seděl jsem v předsáli chrámu vědění a koukal na klenbu nad sebou. Neměl jsem co dělat, a tak jsem vzpomínal, kde všude jsem už viděl nějakou klenbu – ona byla nějaká klenba vlastně v každé větší budově. A největší, co jsem zatím viděl, byla určitě v chrámu víry. Taková zvláštní, s tím mohutným sloupem, který se jí vlastně ani nedotýkal, takže tam byl asi jen jako dekorace.

„Uf, to bylo utrpení,“ ozvalo se vedle mě. Saja dorazila a byla celá udýchaná. „Běžím od přepravního kruhu jak nejrychlejc můžu,“ dodala.

„Co tu vlastně děláš? Seděls se zakloněnou hlavou a vypadals, že spíš.“

„Ne, ne, koukám na klenbu a vzpomínám, kde všude jsem viděl klenby. Došlo mi, že v Mezizemí žádná klenba nebyla, a tady jich je spousta, jsou skoro všude...“

Saja se na mě zkoumavě podívala. „Hmm, a víš, že já mám taky něco o klenbách? Tedy spíš o jedné klenbě, té nebeské nad námi. Byli jsme ve středisku průzkumu dalekého vesmíru a tam mi to najednou došlo. To, co ti říkala ta žena, a to, co jsme věděli už z dřívějšíka... jen jsme to neviděli, nechápali...“ odmlčela se.

„Ne, že bych ti rozuměl, ale vysvětlíš mi to ve věži, ne?“

Byl to první test našich nových krystalů. Budou fungovat?

Fungovaly! Oba jsme se octli v JAOSově věži. Shodli jsme se ale na tom, že je tu něco jinak. Všude bylo prázdkno. Prázdkná plocha pod kopulí. Jak může být jiná? Pak mi to došlo.

„Koukej, středová plošina tu není!“ řekl jsem Saje. Došli jsme na kraj otvoru po plošině a naklonili se nad ní. Ucítili jsme vítr. Něco se asi pohybuje směrem nahoru. Instinktivně jsme začali ustupovat dozadu s očima upřenýma na otvor. Pak se ozvalo hučení a nakonec jemné cvaknutí. Plošina byla zde a na ní stálo něco jako terminál z vizualizéru. Byl ale mnohem větší a měnil svoji velikost. Pravidelně se zvětšoval a zmenšoval. Jako tlukoucí srdce. Pak jsme uslyšeli hlas. Byl to JAOS.

„Jsem rád, že jste přišli. To, co jste museli zvládnout včera, nebylo snadné, ale bylo to nezbytné. Všichni si musí myslet, že jste se vrátili ke svým normálním životům. I rada dvanácti..“

„Cože?“ divil jsem se. „To, co jsi říkal na radě dvanácti, nebylo myšleno doopravdy?“

„Nebylo a omlouvám se vám za to, co jste museli vytrpět.“

„Proč? Proč jsi to udělal?“ ptala se naléhavě Saja.

„Sajo, vždyť ty už to víš! Právě proto jste sem přišli. Každý z vás kdesi uvnitř tuší, že všechno NENÍ V POŘÁDKU!“

Vystrašeně jsme se na sebe podívali.

„Co není v pořádku?“ zeptal jsem se.

Saja ale hned spustila: „Věděla jsem, že ti lidé ze Staré Země nejsou lhotejní, jde o ně, že? Ty ze Staré Země.“

„Ano i ne,“ odpovéděl JAOS. Jde o vás i o ně. Po obnově mé jednoty totiž stále nemám v databankách informace o cestě na Starou Zemi. Neznám její polohu. Je to divné. Vzpomínáte si ještě na část ze svitku, která hovoří o Staré Zemi?“

„První JAOSova část vytvořila sloupy nebes, druhá nebeskou klenbu uzavřela a třetí postavila Novou Zemi, na které se již nemuselo umírat,“ citovala Saja. „A o tom jsem právě chtěla říct Talekovi,“ pokračovala. „To s tou klenbou, ty kresby

v sálu dvanácti, Mezizemí, a všechno to ostatní... taky řeči té ženy, co nám dala krystaly, všechno to do sebe najednou zapadá! Když jsem dnes byla s kroužkem dalekého průzkumu vesmíru ve středisku, tak jsme koukali na hvězdy a já..“

„Můžeš zpomalit? Vůbec nevím, o čem to mluvíš,“ zastavil jsem Saju.

„Nejlepší bude, když ti to ukážu ve vizualizéru,“ řekla Saja a požádala JAOSe o terminál vizualizéru a napojení k proudu vědění. Oba jsme zase prožívali ten zvláštní pocit při připojování a pak to sdílení myšlenek... rozumět si bez mluvení, to bylo stále hodně zvláštní.

„Ty jsi sice s vizualizérem lepší, Taleku, ale teď to nech na mě.“

Potopili jsme se ve vesmírnou čerň zalitou světelnými body. Před námi se najednou vynořila naše Nová Země. Saja ukázala kolem sebe: „Dívej na ty hvězdy.“

„Hvězdy – a co má být?“

„Jsme nad Novou Zemí, že?“

„No, jo...“

„Tak se podívej na souhvězdí...“

„Já je moc neznám...“

Kolem nás se začaly propojovat jednotlivé hvězdy. Saja jich musela znát opravdu hodně.

„Tak, teď už vidíš?“

„Vidím.“

„A co se stane, když půjdeme do minulosti?“

„Do historického kroužku sice chodím, ale o hvězdách tam není řeč často. Můžeš mi napovědět?“

„Jak se budeme pohybovat do minulosti, hvězdy budou měnit svoji pozici. Souhvězdí tak třeba za 30 tisíc let už vůbec není. Některé hvězdy se pohybují více, jiné měně... to podle vzdálenosti a úhlu a hraje tu roli paralaxa a...“

„Dobře, dobře, rozumím, ale co z toho?“

„Doufám, že se potvrdí něco, co mě napadlo...“

„JAOSi, můžeme využít historické informace o změně pozice hvězd?“

„Ano, to není problém,“ odpověděl JAOS a vesmír kolem nás se začal měnit. Ne moc, ale pozorovatelné to bylo.

„Kam až se chceš v čase přesunout, Sajo?“ ptal se JAOS.

„Až k našemu příchodu na Novou Zemi.“

Pohyb najednou ustal.

„A nyní poloha hvězd na Staré Zemi před odchodem na Novou Zemi,“ pokračovala Saja.

„Nic se neděje. Chceš, abych to vizualizoval já?“ ptal jsem se Saji.

„Ne, já už to vizualizovala!“

„Ale vždyť nic nepřišlo.“

„No právě! Víš, co to znamená?“

S mrazením v zádech jsem se podíval na Saju. „To by ale znamenalo, že Stará a Nová Země jsou obklopeny stejnými hvězdami!“

Chvilku bylo ticho.

„A to znamená, že Stará a Nová Země jsou na stejném místě!“ dodala vítězoslavně Saja. „Stará a Nová Země je pořád jedna a ta samá planeta. My si mysleli, že jsme odešli na jinou planetu, ale neodešli.“

Najednou bylo všechno jasné. Jak to, že nám to nedošlo dřív? Teď jsem se ujal vizualizace já. „JAOSi, nejde mi vizualizovat sál dvanácti. Proč?“

„Sál dvanácti je výjimečné místo, není v informačních databankách. Můžeš ho ale vizualizovat ze své paměti.“

Zkusil jsem to a šlo to – stáli jsme ve vizualizovaném sálu dvanácti a koukali na nástěnné malby. Slyšel jsem Sajiny myšlenky jako nějakou ozvěnu. Použil jsem je k vytvoření zbývajících maleb, které jsem si nepamatoval přesně.

„Vidíš, tady je Stará Země a tady Nová,“ ukazovala Saja.

„Ta nová je větší. Jako by, jako by...“

„Co jakoby? Můžeš být o něco konkrétnější Taleku?“ Saja měla asi pocit, že tentokrát něco uniká jí.

„No, jako by Nová Země byla vystavěna nad povrchem té Staré. Přece sloupy nebes – nějaké sloupy, co nesou umělou nebeskou klenbu nad Starou Zemí a pak teprve Nová Země. Když jsme byli v Mezizemí, museli jsme být někde mezi naším povrchem a nebeskou klenbou nad Starou Zemí.“

„Ale ne, to není možné, to by jim přece na Staré Zemi zastínilo Slunce a hvězdy. A co nebe? To by přece nešlo!“ nesouhlasila Saja.

Odpojili jsme se od vizualizéru.

Sedli jsme si na kraj plošiny a sledovali podivný pulzující terminál uprostřed.

„JAOSi, co si o tom myslíš? Je to nesmysl?“ zeptal jsem se.

„To, na co jste přišli, jsem vyhodnotil jako velice pravděpodobné,“ odpověděl JAOS a pokračoval, „dokázal bych totiž vybudovat ‚nebeskou klenbu‘, která by zrcadlila vše ze skutečného vesmíru kolem planety. Z pohledu Staré Země by bylo vše jako dříve. Problém je v tom, že o takovéto klenbě nemám informace.“

„A co když jsi tam ztratil kontrolu podobně jako v Mezizemí? Podle svitku jsi se přece rozdělil do tří částí – sloupy nebes, nebeskou klenbu a Novou Zemi,“ uvažovala nahlas Saja. Já ale nesouhlasil. Nebylo totiž jasné, jak s tím souvisí Mezizemě. Pokud byla jedna část JAOSe na Nové Zemi a druhá tvořila klenbu nebes, tak co ta část v Mezizemí?

JAOS se ale zapojil s vysvětlením: „Já v tom nevidím rozpor. Gravitační polštář, který udržuje Novou Zemi na svém místě, je zakotvený v Mezizemí. Mezizemí tedy může být ve svitku nazýváno klenbou nebes.“

To bylo přijatelné vysvětlení.

„Takže zbývají sloupy nebes,“ dodala Saja.

„A mohou sloupy nebes zajišťovat, že na Staré Zemi vidí slunce, nebe, hvězdy a vše ostatní na obloze?“ zajímal jsem se.

„Je to možné,“ odpověděl JAOS.

„Ale pokud tam nemáš kontrolu, co když tam mají nějaké problémy, a proto se chtěli dostat sem? Nejistil jsi od nich něco, když tu byli?“

„Ano, ale nedávalo mi to smysl. Mluvili o temnotě, která pohlcuje Zemi. Předpokládal jsem, že hovoří o vztazích mezi lidmi, ale teď se zdá, že temnotou mohla být myšlena skutečná tma.“

„Ale tak to nemůžeme nechat! Vid', že ne, Taleku!“ vykřikla Saja.

Souhlasil jsem a JAOS se najednou svým klasickým způsobem odmlčel.

Nám ale bylo jasné, že nás čeká další výprava, výprava na Starou Zemi.

Doufáme, že budeme moct dál používat kanál minulosti, protože bez vás to jen těžko zvládneme. Abych nezapomněl, děkujeme za všechno, co jste pro nás udělali. Čekajte další zprávu.